

Sygn. akt VI GC 1275/16/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 października 2017 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: stażysta Monika Kucharczyk

po rozpoznaniu w dniu 19 października 2017 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:

P. B.

przeciwko:

(...) S.A. w S.

o zapłatę

- 1) zasądza od pozwanego (...) S.A. w S. na rzecz powoda P. B. kwotę 5 610,04 zł (pięć tysięcy sześćset dziesięć złotych cztery grosze) z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 17 lutego 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 grudnia 2016 roku do dnia zapłaty;
- 2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2 698,00 zł (dwa tysiące sześćset dziewięćdziesiąt osiem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 1275/16/3

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 23 sierpnia 2016 roku wniesionym przeciwko (...) S.A. w S., powód P. B. wniósł o zapłatę kwoty 5 610,04 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 17 lutego 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. a od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty z ustawowymi odsetkami za opóźnienie oraz kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, iż w związku ze szkodą z dnia 15 grudnia wynajął poszkodowanemu W. Ś. samochód zastępczy na okres naprawy uszkodzonego pojazdu. Ubezpieczycielem odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody jest pozwana. W związku z najmem i podstawieniem samochodu zastępczego powód wystawił na rzecz poszkodowanego fakturę VAT nr (...) opiewającą na kwotę 8 112,21 zł. Umową cesji z dnia 15 grudnia 2014 r. powód nabył wierzytelność przysługującą poszkodowanemu wobec ubezpieczyciela z tytułu szkody komunikacyjnej. Pismem z dnia 8 kwietnia 2015 pozwana poinformowała powoda o przyznaniu odszkodowania w wysokości 2 502,17 zł. Wezwaniem do zapłaty z dnia 24 marca 2016 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 5 610,04 zł

wynikającej z wystawionej faktury VAT. W odpowiedzi pozwana poinformowała powoda o braku podstaw do zmiany dotychczasowego stanowiska.

W dniu 31 października 2016 r. Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym w Tychach Wydziale VI Gospodarczy w sprawie o sygn. akt VI GNC 2421/16 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwana (...) S.A. w S. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwana wskazała, że decyzją z dnia 8 kwietnia 2015 r. przyznała powodowi odszkodowanie z tytułu najmu pojazdu zastępczego w wysokości 2 501,17 zł brutto. Pozwana wskazała, że uznała za uzasadniony wynajmem pojazdu przez okres 12 dni oraz koszt dostarczenia i obioru pojazdu wskazując, że przyjęty przez powoda okres najmu pojazdu zastępczego wynoszący 45 dni jest zawyżony.

Sąd ustalił co następuje:

Dnia 15 grudnia 2014 r. w wyniku kolizji drogowej został uszkodzony samochód marki F. (...) o nr rej, (...) należący do poszkodowanego W. Ś.. Ubezpieczycielem odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody jest pozwany.

Okoliczności bezsporne.

W dniu 15 grudnia 2014 r. powód zawarł z poszkodowanym umowę najmu pojazdu zastępczego, w związku ze zdarzeniem objętym odpowiedzialnością cywilną pozwanej. Przedmiotem najmu był samochód marki H. (...) nr rej, (...). Strony w umowie ustaliły stawkę za wynajem w kwocie 169,99 złotych brutto za dobę. Samochód był wynajmowany w okresie od 15 grudnia 2014 r. do 29 stycznia 2015 r. Pojazd był poszkodowanemu niezbędny do dojazdów do pracy.

Dowody: umowa najmu (k. 16-18), protokół zdawczo odbiorczy (k. 19), oświadczenie (k. 20), zeznania świadka W. Ś. (k. 86-87), przesłuchanie powoda P. B. (k. 81).

W dniu 2 lutego 2015 r. powód wystawił na rzecz poszkodowanego fakturę VAT nr (...) na kwotę 8 112,21 zł brutto z tytułu wynajmu samochodu zastępczego oraz jego dostarczenia i odbioru.

Dowody: faktura VAT (k. 21).

W dniu 15 grudnia 2014 r. poszkodowany zawarł z powodem umowę cesji wierzytelności zgodnie, z którą cedent przelał na cesjonariusza swoje wierzytelności – prawo do dochodzenia wierzytelność w postaci prawa do odszkodowania jakie przysługiwało mu wobec pozwanej.

Dowody: umowa cesji wierzytelności (k. 22).

Uszkodzony pojazd został przyjęty do zakładu naprawczego dnia 15 grudnia 2014 r. Przed rozpoczęciem naprawy przeprowadzono 3 razy oględziny pojazdu. W trakcie naprawy koniecznym było zamawianie części etapami. Po przeprowadzeniu naprawy pojazd został wydany poszkodowanemu dnia 29 stycznia 2015 r.

Dowód: historii szkody (k. 27), zeznania świadka W. Ś. (k. 86-87), przesłuchanie powoda P. B. (k. 81).

Decyzją z dnia 8 kwietnia 2015 r. pozwana przyznała powodowi odszkodowanie z tytułu najmu pojazdu zastępczego w wysokości 2 501,17 zł brutto. Pozwana wskazała, że uznała za uzasadniony wynajmem pojazdu przez okres 12 dni.

Dowód: pismo z dnia 8 kwietnia 2015 r. (k. 25), decyzja (k. 26, 62), kalkulacja naprawy (64-67), wyliczenie technologicznego czasu przestoju (k. 63).

Wezwaniem do zapłaty z dnia 24 marca 2016 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty 5 610,04 zł. W odpowiedzi pozwana poinformowała powoda o braku podstaw do zmiany dotychczasowego stanowiska.

Dowód: wezwanie do zapłaty (k. 23), potwierdzenie nadania (k. 24).

Poczynione w sprawie ustalenia faktyczne oparto o nie budzące wątpliwości, merytoryczne dokumenty znajdujące się w aktach sprawy.

Zeznania świadka W. Ś. oraz powoda P. B. są w ocenie Sądu wiarygodne. Zeznawali oni w sposób jasny, spójny i konsekwentny. Ich zeznania pozostają w zgodzie pozostałymi dowodami zgromadzonymi w sprawie.

Sąd oddalił wniosek o dowód z opinii biegłego albowiem dowód ten nie miał znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie mając na uwadze przebieg postępowania likwidacyjnego oraz dowody zgromadzone w sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo wytoczone w niniejszej sprawie przez P. B. przeciwko (...) S.A. w S. zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Spornym pomiędzy stronami w niniejszym postępowaniu była kwestia uzasadnionego okresu najmu samochodu zastępczego.

Zgodnie z art. 436 § 2 k.c. w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych.

W myśl art. 361 § 1 i 2 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Przesłankami odpowiedzialności jest łączne wykazanie trzech przesłanek: zachowanie sprawcy szkody, powstanie szkody w majątku poszkodowanego oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem a szkodą. Pozwana nie kwestionowała, że doszło do wypadku objętego umową ubezpieczenia w okresie ochrony ubezpieczeniowej oraz że pomiędzy tym zdarzeniem, a zaistniałą szkodą istnieje związek przyczynowo-skutkowy. Powstanie szkody w majątku poszkodowanego również nie podlegało zakwestionowaniu.

Podnieść należy, że w myśl obowiązujących przepisów kodeksu cywilnego wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (art. 509 § 1 k.c.). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.). Celem i skutkiem przelewu wierzytelności jest przejście na nabywcę ogółu uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. W takim wypadku stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, a zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela. W razie podjęcia kroków celem wyegzekwowania należności, warunkiem otrzymania należności przez nabywcę wierzytelności jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi.

W ocenie Sądu powód w należyty sposób wykazał, iż skutecznie nabył przedmiotową wierzytelność od poszkodowanego.

Zgodnie z art. 822 §1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Przy tym § 4 cytowanego przepisu przewiduje, że uprawniony do odszkodowania może dochodzić roszczenia

bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. W przedmiotowej sprawie nie było przedmiotem sporu, że doszło do zdarzenia objętego ochroną ubezpieczeniową, skutkującego obowiązkiem wypłaty przez pozwaną odszkodowania.

Zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2013.392 ze zm.), umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wynikłe z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub właściwości (naturze) danego rodzaju stosunków.

Na podstawie art. 34 ust. 1 powołanej ustawy można ustalić, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Podobnie jak w przypadku wszystkich rodzajów ubezpieczeń OC, zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń za powstałą szkodę jest uzależniony od zakresu odpowiedzialności ubezpieczonego - posiadacza lub kierującego pojazdem. Zakład ubezpieczeń zamiast niego naprawia wyrządzone szkody. Odszkodowanie ubezpieczeniowe ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem. Jego wysokość (o ile nie przekracza kwoty sumy gwarancyjnej) winna odpowiadać wysokości odszkodowania należnego od ubezpieczonego na podstawie ogólnych zasad odpowiedzialności, zgodnie z zasadą pełnego odszkodowania. Poszkodowany jest uprawniony do odszkodowania w pełni pokrywającego szkodę wyrządzoną ruchem pojazdu mechanicznego. Obejmuje ono zarówno straty, jak i korzyści, które poszkodowany mógłby osiągnąć, gdyby nie wyrządzono mu szkody. Nie ma również znaczenia, czy jest to wywołana wypadkiem pojazdu mechanicznego szkoda na osobie (uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia lub śmierć) czy też szkoda na mieniu (utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia).

Sąd po przeprowadzeniu postępowania dowodowego w sprawie, nie mógł zgodzić się z pozwaną odnośnie kwestionowanej długości okresu najmu samochodu zastępczego. W pierwszej kolejności należy wskazać, że w przypadku definitywnej utraty rzeczy odszkodowanie przysługuje za okres od jej utraty do uzyskania odszkodowania (zwrotu innego przedmiotu), a w przypadku utraty czasowej - do chwili odzyskania rzeczywistej możliwości korzystania z niej. (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z 17 listopada 2011 r., III CZP 5/11).

Jak wynika z materiału dowodowego w postaci dokumentów oraz zeznań świadka W. Ś. oraz powoda P. B., czas naprawy samochodu poszkodowanych związany z okresem niezbędnym do przywrócenia pojazdu do stanu jaki pojazd miał przed kolizją wyniósł 45 dni kalendarzowych tj. od dnia od 15 grudnia 2014 r. do 29 stycznia 2015 r. należy wskazać, że na wydłużenie się okresu naprawy miał wpływ okres świąteczny, konieczność przeprowadzenia 3 razy oględzin pojazdu oraz konieczność zamawiania części etapami. Z postępowania dowodowego wynika, też, że poszkodowany interesował się przebiegiem naprawy, która przedłużała się nie z powodu zakładu naprawczego czy poszkodowanego. Ponadto nie bez znaczenia jest, że naprawa toczyła się w okresie świąteczno - noworocznym, co dodatkowo powiększało okres naprawy oraz najmu ze względu na zwiększoną w tym okresie ilość dni wolnych od pracy. Poszkodowanemu samochód był niezbędny do codziennych spraw życiowych oraz do dojazdu do pracy. Wobec powyższego w ocenie Sądu okres najmu samochodu zastępczego przypadający od dnia 15 grudnia 2014 r. do 29 stycznia 2015 r. należy uznać za uzasadniony.

W świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego, bez znaczenia jest czy poszkodowany negocjował ceny najmu lub czy poszukiwał tańszego samochodu zastępczego. Z okoliczności sprawy wynika, że samochód po kolizji został przewieziony do zakładu naprawczego oraz, że samochód zastępczy został zdany w tym samym dniu co nastąpił odbiór samochodu po naprawie. Przebieg postępowania likwidacyjnego przedłużał się, ale odpowiedzialnością za tę okoliczność nie można obarczyć poszkodowanego czy powoda. W ocenie Sądu zastosowana stawka najmu za samochód klasy samochodu poszkodowanego jest adekwatna do innych stosowanych na rynku w tym czasie i nie jest wygórowana, ponadto nie była sporna pomiędzy stronami.

Zatem biorąc pod uwagę wyżej poczynione rozważania, Sąd uznał dochodzone przez powódkę roszczenie za zasadne i w związku z tym w punkcie 1 wyroku zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 5 610,04 zł.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 817 k.c. Zgodnie z art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Jak wynika z § 2 gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Jednakże bezsporną część świadczenia ubezpieczyciel powinien spełnić w terminie przewidzianym w § 1. Powódka domagała się odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia od dnia 17 lutego 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, a żądanie to pozostawało uzasadnione w świetle powołanych przepisów.

O kosztach postępowania orzeczono w punkcie 3 wyroku na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na łączną kwotę kosztów postępowania złożyły się kwoty: 281 złotych tytułem opłaty od pozwu, 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa, 2 400 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalona zgodnie z §2 pkt. 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokacki (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800) co daje łączną kwotę 2 698 zł.

SSR Jolanta Brzęk